

Z fryzurą na bakier

Jacek Wąsowicz © 2010.XII, 2011.X

*Tylko ten pukiel mi po nich został;
W poszarzałym woreczku.
Pamiętam – gdy On pokazywał mi nową grę planszową, zagadywał: “Tu to, tu tamto, synu”,
W tym czasie, matka ścinała mnie znieńacka, po kryjomu.
Zawsze lubiłem gry. Oni też o tym wiedzieli;
Nie na darmo nazywałem ich Rodzicami.
Nie na darmo... A jednak!
Na darmo, bo koniec gier, koniec fryzur.
Nie było komu trzymać nożyczek.*

*I mody na ścięcia weszły różne:
Pierwsza była zakładu fryzjerskiego, tego koło starej apteki.
Pan Mietek z głupim przedziałkiem ćwiczył na mnie swój autoportret.
Musiał być żołnierzem:
    *Głowa w dół, synu!
    Wypiąć kark!
    W lewo patrz!
    Synu...?
    Tylko orderu i broni nie dawał, sukinsyn.
    Może i lepiej – inaczej bym go zabił za odbicie matki.**

*Potem weszła moda samowolna:
    *Coś się przycięło,
    Tu i ówdzie ujęło,
    Czasami koledzy nawet się nie śmiali.**

*Jeszcze potem była moda “na przypadek”; z tych niby dorosłych:
    *Ścięła ta,
    Przycieniła tamta,
    Nikt nic nie widział, właściciel głowy nie pamiętał – bo i po co?
    Przecież dla nich to tylko gra.**

*Aż wczoraj, mała rączka otworzyła dolną szufladę
Jakby zatęskniła za relikwiami starego świata.
Na dnie leżał pukiel – z zastygłym odciskiem rodzicielskiego podstępku.
Ale poszarzał...*

*Tylko ten pukiel mi po nich został. Nie na darmo go mam.
Nie na darmo uczę Michasia nowej gry – niech wie, niech pamięta: Mama już nie wróci.*